

“Reis naar bezet land”

(November 2025 – Januari 2026)

Peter Laban¹

Donderdag, 20 november 2025

Beste allen,

Fijn met jullie mijn impressies te delen de komende twee maanden in Palestina. Ik heb er 18 jaar gewoond van 2002 tot 2020. Dinsdag eergisteren vertrokken uit Wageningen, per trein naar Brussels en vandaar met Royal Jordanian naar Amman gevlogen. Zoals altijd gelogeed bij de oudste zus van mijn echtgenote en vandaag de Brug over. In 5,5 uur voor 80 km ging het redelijk soepel, behalve het gebruikelijke gedoe waar de Israëlische security bijna 3 uur nodig had om zeker te weten dat ik geen gevaar beteken (2 uur is voor mijn geval normaal). En misschien vergissen ze zich? In Ramallah, als vanouds warm ontvangen door de familie van haar andere zus. Morgen naar ons appartement in Bir Zeit, waar als zo vaak iets mis is met de water pomp. Het is hier zeer droog en zonnig, je ruikt het stof in de lucht.

Zoals vorige keer al opgemerkt (we waren begin van het jaar een maand in Palestina), hier in Ramallah en Bir Zeit leven we in een merkwaardige bubbel. De gewelddadige mafia praktijken van Israël in de West Bank gaan hier veelal (niet altijd) aan ons voorbij. Het is riskant echter om naar andere plaatsen te reizen, met name vanwege de Israeli hooligans. Begin van de avond vandaag nog heerlijk buiten koffie gedronken, het is hier overdag 27° en 's nachts 18° C.

Vrijdag 21 november 2025

Woensdagavond, eergisteren Fadi weer ontmoet met een goed glas bier. Vriend sinds 2003, gewerkt met hem als directe collega in de verschillende participatieve water governance projecten met CARE en IUCN (2003 - 2010), en later in allerlei consultancy opdrachten. Veel over alle economische en politieke zaken in de regio gekletst. De steeds belabberder economische situatie in Jordanië (en Egypte); vele kantoorgebouwen die leeg staan, de grote commerciële Malls (grote winkelcentra) die vrijwel leeg zijn, de belangrijke tourisme sector vrijwel opgedroogd. De lokale NGO-sector die het nauwelijks overleeft, waarbij geld vnl naar de internationale NGOs gaan. Met als onderliggend doel die twee landen, Egypte en Jordanië, zo belangrijk voor de schijn vrede met Israël, nog afhankelijker te maken van geldstromen uit VS, EU en de Arabische Golf landen. Zodat hun repressieve regimes er alles aan zullen doen om mogelijk pro-Palestijns oproer onder de duim te houden. En dan alle corruptie op hoog en laag niveau. We reden langs het 5 star Four Seasons Hotel in Amman in eigendom van Mahmoud Abbas, Jordaniërs die in Israël investeren, 5,000 hectare duur land in Jordanië in handen van Israëliërs. Het financiële aandeel van Emirati en Saudi in Israël's wapen en high tech industrie.

¹ Peter Laban werkte sinds 1996 met verschillende nationale and internationale NGO's in Palestina en andere landen in West Azië. Hij woonde in Palestina van 2002 tot 2020 en is nu de coördinator van het Landelijk Netwerk Palestina van leden van GroenLinks en PvdA.

Een niet onaanzienlijk deel van Dubai's economie in handen van Israëlische business. Kortom de verknoping van financiële en politieke belangen, verborgen onder al het geklets over onwaarschijnlijke vredesakkoorden en schending van mensenrechten. Money als de ultieme besluit factor. Je wordt er niet echt vrolijk van.

Vrijdagavond, 21 november.

Een uitbundig lang zal ze leven voor de kleindochter van de zus van mijn echtgenote, 14 jaar geworden, in het Arabisch, Engels, Nederlands en Frans. Hiep Hiep Hoera. Warm en gezellig. Het gewone leven, werk, school, boodschappen cultuur gaat gewoon door. De stad is druk. Spanning ligt om de hoek maar de wil om gewoon te leven is overal. Fijn, om terug te zijn in mijn Palestijnse familie. Van haar vijf broers en twee zussen wonen een broer en een zus in Palestina. De anderen in Jordanië, Duitsland, Rusland en de VS.

Dinsdag laat in de nacht, 25 november.

Knetterend en bulderend draait een heftig onweer om Ramallah en Bir Zeit heen. Soms wat verder weg, dan een hevige klap vlakbij. Eindelijk ook een massa regen, na weken droogte, stof en warm weer, te warm voor het seizoen. Goed voor het land, en de olijfbomen. Hopelijk komt er meer regen voor een betere olijfoogst volgend jaar. Dit jaar was het uitzonderlijk slecht, iets meer dan 5% van een gemiddelde oogst. Het exportvolume naar Nederland van onze Zaytoun ETC olijfolie is zo klein dat we daar niet te veel last van zullen hebben. Maar voor de boeren hier was het olijfjaar 2025 rampzalig, verergerd door de vernietiging van vele hectares olijfboomgaarden door de steeds agressievere kolonisten.

Woensdag 26 november.

We zoeken een parkeerplaats in het drukke centrum van Ramallah, 'bustling' zou je in 't Engels zeggen, veel mensen, kriskras overstekend door het dichte langzaam rijdende verkeer. Je zou niet zeggen dat intussen Tubas, de hoofdstad in de gelijknamige provincie in het noorden van de Westelijke Jordaanoever, op grote schaal wordt aangevallen door het Israëlische leger. Apaches helicopters, mensen uit hun huis verjaagd om plaats te maken voor militaire posten, groot machtsvertoon, veel

gewonden, een enkel iemand doodgeschoten. Absurd die tegenstellingen op iets meer dan 50 km van elkaar. Stel je voor, winkelen in Utrecht, terwijl Arnhem belegerd wordt?

De parkeerplaats ligt vlak bij de praktijk van onze zeer ervaren fysiotherapeut die ik graag zijn mening vraag over mijn linkerbeen toestanden. Met de orthopeed in Ede is tenslotte (eind oktober) besloten om terug in Holland zsm een heupoperatie te laten doen. Nu, eerst even snel een X-ray in hetzelfde gebouw. Geen wachttijd van een paar dagen, soms weken. Hij heeft geen tijd nodig om aan de hand van de X-ray een 4de graads artrose degradatie te constateren. Na 7 maanden diagnose circus in Nederland krijg ik dan eindelijk echt duidelijkheid wat er met mijn been aan de hand is, een vergaande heupartrose, waar snel wat aan gedaan moet worden. Binnen een uur is alles achter de rug, een flinke artrose bevestigd in mijn linker heup, en een beginnende in mijn rechter heup. Na een half jaar gedoe in Nederland. Hoe ontwikkeld is Nederland, of misschien over-ontwikkeld?

Donderdag, 27 november

Barbecue met de familie van mijn echtgenote, haar zus en zwager, hun twee dochters en drie kleindochters. Iedereen geniet, kraakheldere lucht, al het stof eruit na de goede onweer/regenbui van dinsdag nacht. We kijken uit op Wadi Ayyash, een klein besloten valleitje met veel olijfgaarden onderin. Op de helling tegenover ons verschijnen steeds meer nieuwe gebouwen helaas. De familie vindt het altijd weer fijn hier te zijn, vanuit het huis, het terrasje op en in de natuur, zo kalm. Het vlees van de barbecue is vast heerlijk, ik waag me alleen aan de zachte gehaktballetjes (kofte).

Donderdagmiddag 27 november

In Tubas gaat het beleg en geweld verder. In westerse kranten wordt hier eindelijk meer aandacht aan gegeven. Breed op social media en in de NRC van 28/11: de buitengerechtelijke executies door het Israëlische leger van twee jonge mannen in Jenin. Zich overgevend vanuit een garage, de handen omhoog evenals hun shirt om te laten zien dat ze geen explosieven onder de kleding dragen, worden ze geschopt en geslagen door Israëlische Border Police, berucht om hun gewelddadigheid. Dan worden de twee teruggedreven naar de garage en daar van verschillende kanten neergeschoten onder de garagedeur. Een graafmachine stond al klaar en gaf een enorme dreun op de rand van het gebouw zodat de twee lichamen verder vermorzeld worden onder de metalen deur en muur van het gebouw. Alles gefilmd vanuit een ander huis dichtbij². <https://x.com/haaretznewsvid/status/1994112261145649270?s=20>. Het zinloze geweld in Jenin, zoals in detail gefilmd en gepost in Haaretz.

Kan het nog wreder en onmenselijker? Ja, in Gaza, waar vrouwen in gevangenschappen verkracht worden en kinderen bewust door hun hoofd worden geschoten, en waar Palestijnse gegijzelden mannen worden opgehangen om daarna transplanteerbare organen chirurgisch uit hun lichamen te snijden (zoals gedocumenteerd door Dr Abu Sita). Het Israëlische handelen is nog sadistischer dan het geweld van de Mongolen in deze regio en in Anatolië 800 of 900 jaar geleden. Amnesty en HRW benoemen deze executies als systematisch beleid. Met bewust weggijken en toelaten door vele westerse regeringsleiders. Wie klaagt ze aan vanwege medeplichtigheid?

² <https://aje.io/d2ncii> De Al Jazeera story over de Jenin killings, op film gevangen deze keer, maar geen uitzondering.

Dezelfde dag wordt in Bidya, het stadje waar mijn schoonfamilie en onze Zaytoun ETC olijfolie vandaan komen, een moskee door kolonisten in brand gestoken. De annexatiedrift wordt luidkeels aangemoedigd door Ben Gevir c.s "alle Palestijnen zijn terroristen en moeten gedood worden". Sinds oktober 2023 zijn meer dan 1000 Palestijnen op de Westoever vermoord.

Maandag 1 december

Waterbill perikelen en verzets cultuur.

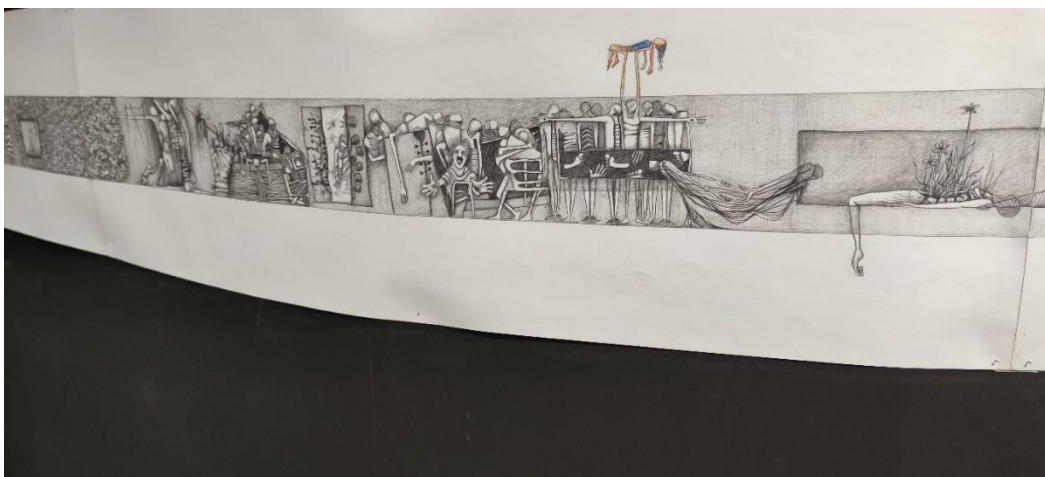
Vanmorgen naar de Jerusalem Water Undertaking in Ramallah.

Het verkeer lijkt nog drukker en voller dan voorheen. En veel grote dure autos. De waterrekening is sinds eind vorig jaar nog steeds niet betaald door Majdi, de huurder van het boven appartement, waar we tot augustus 2020 zelf woonden. De meter van het waterbedrijf gaf voor een 2 maanden periode 198 m3 water verbruik aan. De periode daarna was het 24m3. We zitten op een lager punt van het netwerk en hoogstwaarschijnlijk zat er veel lucht in het water netwerk aan het eind van de droge tijd, lucht dat door de nieuwe Hollandse meters gedrukt wordt. Het waterbedrijf houdt vol dat de meters prima zijn en dat er ergens een lek moet zijn. Onmogelijk, je zou het direct aan de vegetatie op de droge helling zien als dat water aan de oppervlakte komt, en de volgende periode, in de winter, met meer water in het netwerk was verbruik weer normaal.

Kortom, na bijna een jaar, nog steeds een patstelling. Onze poging tot praten als Brugman leverde slechts een reductie van 60m3 op. De rest te betalen door de huurder, die er zelf geen moeite voor doet. Jaja, weer een ander aspect van de maatschappij hier.

Daarna naar Qatan Foundation, een Palestinian-UK Charity, dat kunst en cultuur in Palestina financiert, met een mini expositie van Yousef Awad, een Palestijnse kunstenaar die in miniatuurtjes de moord op Gaza documenteert. Adembenemend.

Yousef
Awad,
Gaza.

<https://www.instagram.com/p/DRxmHBSCYgg/?igsh=MXNnaHM3Y2ZsaW84Mg==>

Met dit museum en erbuiten, struikel je hier over emotionele en andere contrasten, zoals bv ook de building boom in El Tireh en Ramallah, hier gezien van waar we parkeerden voor ons bezoek aan Qatan Foundation.

Donderdag 4 december

Het wordt steeds grimmiger op de Westoever. Alle remmen worden losgegooid. Settlers vallen mensen en huizen aan. De Border Police en Israël Defence Forces kijken toe en arresteren Palestijnen, of erger "schakelen ze uit", als ze hun land, huis of auto proberen te verdedigen, ongewapend. Eergisteren werd het Ramallah-Bir Zeit gebied van de wereld afgesloten. Niemand kon er meer in of uit. Autos in eindeloze files die geen kant meer op kunnen, urenlang. Tegelijk een razzia op het kantoor van de Palestijnse landbouworganisatie UAWC in Ramallah, door een tot de tanden gewapende overmacht. UAWC zou geld gebruiken om terroristen te financieren. Vrouwen en mannen geblinddoekt tegen een muur (zie beeld hierboven,), geld kluizen met geweld geopend, kasten en bureaux onderste boven, documenten overhoop of meegenomen. Alles kan en is geoorloofd, allemaal terroristen nietwaar? Boven ons in Bir Zeit werd een jonge Palestijn met geweld uit zijn huis gehaald en gearresteerd. Hoogstwaarschijnlijk de zoveelste die in administratieve detentie gaat, die dus zonder enige vorm van proces wordt opgesloten voor onbepaalde tijd.

Lijkt dit op Gaza? Ja en nee. Nog geen zware lucht bombardementen hier, wel hetzelfde rücksichtslose geweld, van een gewelds partij die de oppermacht heeft en geen duimbreed in de weg wordt gelegd door andere landen die morgen dit geweld zouden kunnen stoppen. Een gewelds partij die zijn "recht" ontleend aan een bijbels mythologisch transcendent verhaal, en lak heeft aan alles wat internationaal recht is, voor een groot deel opgebouwd om herhaling van dit soort geweld te voorkomen. Maar nee, ook niet op Gaza, want geen sterke verzetsbeweging, die in Gaza zorgde dat Israël zijn doelen nog steeds niet bereikt heeft.

De situatie op de Westoever is terug aan het gaan naar de 25 jaar periode tussen 1967 en 1992: een 'full scale' militaire bezetting vergelijkbaar (zelfde praktijken) of erger met de (slechts) 5 jaar Nazi-bezetting van West-Europa. Lukraak gebruik van geweld, buitengerechtelijke executies, vernietiging van bezit, etc. Met daarbovenop de collectieve bestraffing van hele families of dorpsgemeenschappen voor een (vaak vermeende) daad van verzet, onmiddellijk benoemd als terroristisch. Misschien is het ernstigste kwaad wel de medeplichtigheid hierin van het westerse politieke en media leiderschap (met hier en daar een uitzondering). Voor een deel vanwege het omarmen van de mantra dat Israëlische leugens beschouwd worden als de enige waarheid. Voor een belangrijk ander deel vanwege vermeende economische en geo-strategische belangen. Het is hoog tijd dat die zionistische leugens aan de kaak worden gesteld.

Vrijdag 5 december

Een zonnige brunch met mijn Palestijnse familie op het terrasje voor ons huis, uitzicht op Wadi Ayyash, waar op de berghelling tegenover ons steeds meer gebouwen verrijzen. Land waar Palestijnen kunnen bouwen (Area A en B) is schaars in de West Bank niet meer dan 37%, met steeds hardere Israelische claims om ook grote delen van Area B te Annexeren. Onze Wadi Ayyash en huis ligt net in een hoek waar kolonisten niet snel zullen komen. Land prijzen gaan hier en in Area A dan ook fors omhoog (hier nu rond de \$200/m²).

In the afternoon, on our way to my brother-in law before going to the big performance of El Funoun in the evening, a small car incident. My fault, preparing to leave the parking place on a downward slope along the trottoir in front of a shop where my wife bought sweets for her brother's family, most probably my feet slipped from the brake on the "benzine" (the accelerator), and in fraction of seconds we bumped into a car in front of us. I was in shock not understanding how this could happen, but very little damage. We reassured the owner of the car that our insurance will cover the damage, and no worries, but the guy continued shouting on me for more than 20 minutes, and suddenly it developed in a fight between his sons and my cousin Leif who came along. Things got calmed down. But tensions are high in general and small things can develop quickly into big fights. Everybody here is dealing with this situation of abject and perverse oppression, destruction, economic standstill and everyday's random killings by the Israeli, in their own ways. Even if at the surface things look fine, with traffic jams and people busy with shopping, etc. Whatever, we had a nice early dinner at my brother-in-law's family afterwards (sorry for the English, I inadvertently started with).

Friday 5 december, evening.

We zitten in het Ramallah Cultural Palace, een beetje bovenin en net iets te ver van het podium. Maar de nieuwste El Funoun performance is overweldigend, vol kleur en muziek, met veel oude resistance songs. 76 dansers, teenagers (El Baraem, de jeugdgroep) en twintigers/dertigers drukken hier in een wervelende show, de vitaliteit uit van Palestina, en het meer dan 100 jaar verzet tegen onderdrukking, pervers geweld en annihilatie. Mijn echtgenote ontmoet veel oude bekenden; ze is weer thuis hier.

Zaterdag, 6 december

In Ka'ano Beit (As if a House), een gezellig cafe' vlak bij het centrum van Ramallah (opgericht en gerund door 5 El Funoun dansers) praat mijn echtgenote na met El Funoun mensen over de voorstelling en een onderzoeksvoorstel over El Funoun's "zijn en geschiedenis" (sociaal, artistiek, intellectueel, politiek, verzet). Ik lees in een andere hoek verder in Pankaj Misra's geweldige boek "The World After Gaza", diep ingaand hoe het antisemitisme in Europa en de zionistische wens van een Joods homeland, via misbruik van de Holocaust, omslaat in de abjecte omvolking van Palestina en de genocide in Gaza, met al zijn negatieve repercussies op het imago van onze vermeende vrije, liberale en westerse wereld. Aan te raden dit boek.

Daarna kantoortje van onze autoverzekering en naar Salim, onze prima zeer degelijke car workshop. De paar ontwichingen van de carrosserie werden in een kwartiertje rechtgezet, en Salim gaat op zoek naar een rubber rempedaal ter vervanging van het zeer gladde exemplaar van nu. Zo gaat dat hier, al dit soort diensten en dienstjes, de loodgieter, de WiFi man, tandarts, fysiotherapeut, de car workshop, het kan allemaal in een handomdraai. Geen afspraak gedoe en wachttijden, geen "nog vijf wachtenden voor u". Alles direct en persoonlijk en niet alles per internet. Fijn, wat dat betreft hier weer terug te zijn.

Maandag 8 december

Rustig thuis in onze Palestijnse dasha. Vandaag de administratie van ons Zaytoun ETC olijfolie import en distributie handeltje. Van de 210 liter zijn er in november binnen een week 180 liter verkocht. Gaat dus niet slecht. Gisteren de laatste hand aan het verslag van de LNP-workshop over allerlei kwesties die de onderliggende oorzaken raken van dit al meer dan 100-jarig conflict, nu uitmondend in de Gaza genocide en de verdergaande annexatie, met daarbij horend geweld van de West Bank.

Op de bewogen vrijdag vorige week, voor en na de brunch met mijn Palestijnse familie, de plant bedden ingezaaid, aardappel gepoot en andere groente plantjes gezet, rozen en jasmijn geplant. Een nieuwe poging om de verwaarloosde beneden tuin weer terug te brengen naar wat het was. En ook nog 4 kilo olijven geplukt, voornamelijk van een enkele boom. Onze huurder doet helaas

niets of weinig aan ons eerst zo prachtige tuin, en doet zelfs geen moeite om de 4 olijfbomen en de carob tree te oogsten. Nadat de laatste ge-ent is van kleine carob struikjes, die wild op de helling hun best doen de geiten en schapen te overleven, geeft die elk jaar rijke oogsten. Ze doen er hier van alles mee, van pudding tot limonade, zeer gezond.

Dinsdag 9 december.

Het is vandaag de verjaardag van mijn echtgenote. We hebben het rustig gevierd. Om ons heen in Wadi Ayyash is het rustig. Boodschappen, wat tuinwerk. Aan de andere kant van de berghelling naar het zuiden toe steekt het dak van het prachtige Palestine National Museum boven de kim uit. Daarachter Bir Zeit University.

Woensdag 10 december.

Gisteren midden in de nacht wordt Bir Zeit University belaagd door een Israëlische inval, bewakers geslagen, geboeid, invallen en vernieling van gebouwen en equipment. Tegelijkertijd hetzelfde in El Quds University, vlakbij Jerusalem. Puur intimidatie.

Elke dag nieuwe berichten over destructie, buitengerechtelijke executies, “*collective punishment*” overal in de West Bank. De botheid, het verholen en ongebreidelde plezier in het ongestrafte kwaad. Het ongehinderd aan hun laars lappen van elke overeenkomst, in Gaza, Libanon, Syrië en nu ook Iran.

Het door Israël omkeren van de werkelijkheid; de grote leugen. En het stilzwijgen, het weggijken, de dissociatie door de westerse en Arabische landen van al het criminele en brute geweld hier op een grotendeels weerloze bevolking.

Vandaag en morgen is veel regen, storm en onweer voorspeld. Een ramp boven op de disaster in Gaza, waar alle zeer provisorische afdakjes van plastic en karton vernietigd of overstroomd zullen worden. Een Israëlische meteo man kondigt dat goedkeurend aan, de commentator juicht het toe. "Laat ze allemaal verzuipen, terroristen verdienen niets beter". Het is niet alleen Ben Gvir, Smotrich of Netanyahu. Israël = Netanyahu. Veel Israëliërs hebben het misschien niet op met Netanyahu, maar wat Gaza betreft, zijn heel veel Israëliërs (>75%) het compleet eens met zijn houding, beleid en rechtvaardigingen. Ook het overgrote deel van de oppositie. Het eeuwige slachtofferschap van een militaire maatschappij met atoombom. En onze eigen regeringen laten het gebeuren. Er wordt niet eens retorisch geprotesteerd. Hopeloos.

Zaterdag 13 december

Het noodweer in Gaza, storm, regen, windvlagen, flooding, ook sewage water, heeft hard toegeslagen. Het maakt de disaster in Gaza nog rampzaliger. Vergelijkbaar met een heftige aardbeving verergerd door regen en windhozen. En waar anders snel rampengeld wordt gemobiliseerd, wordt dat door Israël bewust onmogelijk gemaakt en tegengehouden. Net als de genocide, middel tot etnische zuivering (*hoe meer "terroristen" dood, van babies tot grijsaards, hoe beter*). De Palestijnse apocalyps.

Ook hier in de West Bank heeft het woensdag en donderdag fors geregend; goed voor het land, de olijfgaarden en onze tuin.

Het dagelijks leven in Ramallah en Bir Zeit? Op het oog gaat alles zoals het vroeger ging. Druk in de stad, nog dichtere 'traffic jams'. Daaronder? Het bedrijfsleven zit op een laag pitje, economisch gaat het heel slecht. Ambtenarensalarissen worden schaars en gedeeltelijk betaald, Palestijnen uit '48 (het huidige Israël) die op de Westoever boodschappen komen doen en naar restaurants gaan, een belangrijke bron van inkomsten, zie je bijna niet meer. Palestijnen die vroeger naar '48 pendelden voor werk en beter inkomen, worden niet meer toegelaten. Israël doet daarbij de kraan van door hen voor Palestina geïnde belastinggelden steeds verder dicht. Een belangrijk pressiemiddel op de Palestijnse Autoriteit (PA). Daarnaast grote onzekerheid en spanning hoe de Israëlische bezetting, annexatie en geweldsacties de komende tijd zich verder ontwikkelen. Rustig thuis in Bir Zeit merk je er niet veel van, maar in de stad, onder de mensen, proef je de ongewisheid en spanning. En om ons heen gaat het abjecte geweld door. Elke dag.

Scherp reisverslag van Tineke Strik

Deze ervaringen, van haar en zoveel anderen, zouden breed gedeeld moeten worden zodat het gaat doordringen wat er al vele decennia gaande is. En de tirannie die almaar erger wordt terwijl we hier blijven wekijken.

[https://www.linkedin.com/posts/tinekestrik_tel-aviv-airport-zondag-14-december-samen-ugcPost-7406383971967795200-](https://www.linkedin.com/posts/tinekestrik_tel-aviv-airport-zondag-14-december-samen-ugcPost-7406383971967795200-Pr2n?utm_source=share&utm_medium=member_android&rcm=ACoAAAI1w2kBi6aKcp6TuKCSm8n56sYNY07RfAw)

[Pr2n?utm_source=share&utm_medium=member_android&rcm=ACoAAAI1w2kBi6aKcp6TuKCSm8n56sYNY07RfAw](https://www.linkedin.com/posts/tinekestrik_tel-aviv-airport-zondag-14-december-samen-ugcPost-7406383971967795200-Pr2n?utm_source=share&utm_medium=member_android&rcm=ACoAAAI1w2kBi6aKcp6TuKCSm8n56sYNY07RfAw)

Woensdagavond, 17 december

We zijn in de afgeladen volle Ramallah Municipality Theater Hall, met de film première "*The Voice of Hind Rajab*". Uiterst emotioneel en hartverscheurend, hoe Red Crescent staff vanuit het Ramallah Coordination Centre, onder hoogspanning, uren zijn best doet om Hind te redden uit de auto die door een Israëlische tank beschoten werd. Als klein meisje tussen haar vermoorde oom, tante en nichtjes. Een Ambulance en Rescue Team staat op 8 minuten afstand klaar, maar het duurt uren coördinatie via verschillende instanties om het groene licht te krijgen van het IDF om naar het autowrak van Hind te gaan. Beleefd onderhandelen, smeken, vloeken, het maakt allemaal niets uit. De persoon verantwoordelijk voor de rescue teams is daarbij bezorgd dat zijn laatste team in noord-Gaza toch ook vermoord zal worden. Het stemmetje van Hind smeekt om haar te komen halen, de internetverbinding breekt af, leeft ze noch? Dan, toch wel. Eindelijk, na uren spanning, wanhoop, hoop, het groene licht Even later is er geen stem meer van Hind, noch van het Rescue team. Toch ook neergeknald! Dit is veel erger dan de Nazi-bezetting van

West-Europa. Het is niet het systematische en de meedogenloosheid van de Nazis, het is het abjecte geloof en de perversie van Zionisten die denken aan niemand in de wereld iets verschuldigd te zijn en zeker niet aan die door hen aldus benoemde beesten en terroristen van Palestijnen. Nog perverser is de stilzwijgende goedkeuring van dit alles door onze westerse 'staatslieden'.

Na de film, spreken we even, Nisreen, de echte Nisreen, een ex-collega van mijn echtgenote, toen die nog bij het Rode Kruis werkte, belast met het onderhouden van contacten met Palestijnen in Israëlische gevangenissen. Nisreen was in het echt de Nisreen in de film verantwoordelijk voor het Red Crescent Coördinatie Centrum in Ramallah op de dag van het drama rond Hind Rajab. Ze vertelt hoe moeilijk en noodzakelijk het was dan je hoofd koel te houden. De andere echte Red Crescent staff, die direct in contact met Hind waren en betrokken bij de rescue operatie, kwamen even op het podium. Het was zeer emotioneel. Een van zoveel andere drama's die Palestijnen elke dag aangedaan worden door een arrogante, niets ontziende bezetter, sadistischer nog dan de Mongolen in Turkije en de Levant 900 jaar geleden.

Donderdag 18 december

Het is vandaag 2 jaar geleden dat in een enkel bombardement in Khan Yunis een hele familie van 141 mensen het leven verliest, gedood of bedolven door het puin van een gebombardeerd gebouw. Van de week werd bekend dat ze de helft van de lichamen hebben kunnen vinden.

Vandaag wordt het Palestijns-Sudanese filmfestival geopend. Een uitwisseling van films van Sudaneze en Palestijnse filmmakers. Sudan, nog zo'n uiterst en wreed geweld gebied, met genocides in Darfur en Kordofan. Geweld om de macht en resources, goud, water, mineralen, met de Verenigde Arabische Emiraten, gewapend met Israëlische technologie, als belangrijke actor. En een actieve civil society, nu onderdrukt, die het hiervoor voor elkaar kreeg om El Bashar, de vorige president en militaire dictator van zijn troon te stoten. Hoe vaak gaan deze zeer gewelddadige conflicten in wezen niet over resources en financiële belangen? Ook in Palestina, met het Palestijnse aardgas voor de kust van Gaza en de aardolie onder de West Bank?

Vrijdag 19 december

Dezelfde Israëlische meteo man die eerder op de TV zei dat hij de Gazanen het liefst ziet verzuipen in het noodweer van afgelopen week, kondigt nu aan dat er binnenkort een nieuwe storm verwacht wordt in Gaza met 100 mm regenval, en dat wat hem betreft iedereen kan verdrinken, met advies zo snel mogelijk naar Rafah te gaan, zodat ze zich kunnen verliezen in de Sinaï van Egypte. Het abjecte racisme ten top.

De afgelopen week was een Excel Week. Niet excellent, wel eindeloos gepuzzel om de erfenis delen van broers en zusters in het familiehuis in Beitunya uitgeplozen te krijgen. Volgens Islamitisch recht, met een andere verdeling van het voormalig ouderlijk huis op de begane grond dan de vier verdiepingen waarvan drie er nog niet zijn, de immer stijgende waarde van de grond verdisconteerd, en afwijkende methodes van berekening. In het Midden-Oosten en in Egypte hebben huizen platte daken, zodat met de tijd er nieuwe lagen op gezet kunnen worden voor kinderen en kleinkinderen. Als je met de trein Caïro uitrijdt zie je niets anders dan on-affe gebouwen met ijzeren staven de lucht in reizend voor de muren van de volgende laag. Volgens het kadaster mogen er in Beitunya nog drie lagen komen boven op de bestaande twee verdiepingen. In Bir Zeit zouden er nog vier bovenop kunnen, liever niet wat ons betreft, maar van

de fundering en het kadaster kan en mag het. Excel heeft gesproken, alles is driemaal consistent en de formules kloppen.

Het perenboompje in onze tuin, naast het honden huisje en de compost bin, staat al in bloei, december. Afgezien van de paar stortbuien is het prachtig zonnig weer, nu meer bewolkt. Vorige week tot 25°C, nu rond de 17°C overdag. We hebben zo nu en dan 's avonds de gasfles heater aan. We boffen. Mijn eerste winter in 2002/2003 lag er vrij lang een pak sneeuw van 50 cm.

Op de berghelling tegenover ons verschijnen elk jaar nieuwe gebouwen. Het valt nog mee nu, maar over 5 jaar is het daar ook vol. Het gebied waar je in de West Bank nog redelijk veilig mag bouwen (Area A en B) wordt steeds kleiner, en de grondprijs navenant hoger. In onze Wadi Ayyash kost land nu rond de \$ 200/m². In Beitunya \$ 350/m².

Zaterdag 20 december

Onze twee meiden zijn op weg naar Amman. De jongste is net geland in Amman, van Brussels via Pisa in Italië. Haar zus in de trein naar Schiphol, en landt morgenochtend in Amman, na een self transfer journey via Berlijn en Cyprus. Maandag steken ze met hun nichtje de brug over de Jordaan over, de grens tussen Jordanië en Israël/Palestina, op weg naar Ramallah. Hun eerste grote reis alleen. De een studeert Global Studies aan de Faculteit of Arts and Social Studies in Maastricht; de ander muziektherapie aan het Artez Conservatorium in Enschede.

Gisteren kwam de "sitting" and "dining" in Bir Zeit aan. Mogen we lenen van de oudste zus van mijn echtgenote. Ter vervanging van twee smerige sofa's vol met koffie of andere vlekken van de huurder in ons beneden appartement, die er gelukkig sinds twee jaar uit is. Het meubilair komt uit het appartement van haar zus in Bidya, een stadje ten NW van Ramallah, waar de familie van vader's zijde vandaan komt. Het grote groot-familiehuis staat daar ergens in het centrum, gebouwd omstreeks 1830. Haar zus en haar echtgenoot kunnen sinds een jaar niet meer terug naar Palestina. De Israëlis hebben sinds enige tijd de toegang tot de West Bank ontzegd voor Palestijnen met zowel een Jordaans als een ander paspoort, in hun geval Canadees. Tot dusver konden ze naar de West Bank komen met hun Canadese paspoort (zoals een foreigner). Mensen met alleen een Jordaans paspoort worden überhaupt niet toegelaten.

Alleen met een Palestijns ID card (geautoriseerd door Israël!) zoals mijn echtgenote en onze twee dochters kan je terug naar huis in Palestina. Haar zus dus niet meer. Hun appartement in Bidya staat daarmee leeg, en de huizenmarkt doet het momenteel slecht. Vandaar de aankomst van hun "sitting" en "dining" bij ons in Bir Zeit.

Maandag 22 december

Onze twee meiden, samen met hun nichtje zijn om 8 uur met een taxi vertrokken uit Amman, waar ze logeerden bij hun tante. Goed aangekomen na een reis van 10 uur met taxi's en bussen voor een afstand van 85 km. Als je het snel doet kan het in 4 tot 5 uur. Mijn record was 3.5 uur in tegenovergestelde richting. Het was druk nu, heel veel mensen die voor de kerstvakantie naar huis of familie willen. Eindeloos zittend in de speciale bus om de Jordaan rivier (niet meer dan een brede sloot) over te steken van de Jordaanse naar de Israëlische security control. De bussen kunnen de Jordaanse kant niet verlaten zonder Israëlische toestemming. Stel je voor, te veel Palestijnen in een keer aan de Israëlische kant, een security risk, immers allemaal potentiële terroristen. Na weggrijden van de Jordaanse compound, opnieuw wachten voor ze de eerste van twee Israëlische barrières door mogen. In totaal minstens 4 uur opgesloten in de bus, (zonder sanitaire stop). Aan de Israëlische kant word je ontvangen door schreeuwende staff, met geweren gericht op de passagiers. Gelukkig verder geen probleem met de paspoortcontrole. Daarna, met een speciale bus naar de Palestijnse security control in Jericho, en vandaar met een taxibusje naar Beitunya in Ramallah, waar ze om 6 uur onthaald werden met een geweldig Palestijns maal. Onze twee dochters, en vooral ook hun nichtje, die voor het eerst weer thuis is na 6 jaar Verenigde Staten. Wat een weerzien.

Over de Jordaan Rivier, inderdaad, nu niet meer dan een sloot. De Jordaan wordt voor een groot deel gevoed vanuit Lake Tiberias dat zelf water krijgt uit de bergen ten oosten en noorden ervan. Met name vanuit de Golan in Syrië, nu, als strategisch water resource, vrijwel volledig bezet zo niet geannexeerd door Israël. Het water van Lake Tiberias stroomt normaal voor een groot deel door de Jordaan Rivier naar de Dode Zee, waar het niet verder kan, afgesloten van de Rode Zee door een hoger liggend woestijn plateau. Het water wordt echter van Lake Tiberias via de National Water Carrier door Israël omgeleid naar de kustvlakte in 48 Palestina, waar het zeer inefficiënt (veel onnodig waterverlies) voor irrigatie wordt gebruikt. Meer naar het zuiden gaat die National Water Carrier vlak langs Gaza, ten westen ervan. Geen druppel daarvan mag naar Gaza zelf, terwijl de grondwaterstromen van de bergen in Hebron worden onderschept voor ze Gaza bereiken. Gaza is daardoor vrijwel volledig afhankelijk van de kust aquifer die steeds brakker wordt door zeewater intrusie en vervuild door sewage water. Intussen zakt het waterniveau in de Dode Zee elk jaar tussen 80 en 100 cm per jaar, steeds zouter wordend. En mogen boeren in de Palestijnse bergen niet dieper boren dan 300 meter. Op veel plaatsen is die ondergrens bijna bereikt. Alleen de illegale Israëlische kolonies op de bergtoppen krijgen toegang tot het veel diepere grondwater. In tegenstelling tot Jordanië is Palestina rijk aan grondwater. Ook het water is bezet, zoniet geannexeerd.

Donderdag 25 december

Het kerstfeest gaat hier aan de meeste mensen voorbij. We hebben het gisteravond met zijn viertjes bescheiden gevierd. Het zou een dag van vrede moeten zijn.

Vandaag naar Nablus, met mijn echtgenote en haar broer en zus, om condoleances te geven aan hun tante, zuster van hun moeder, voor haar plotseling in Georgië overleden dochter. We vinden

de beste uitval route uit Ramallah. De andere checkpoints zijn dicht of uiterst moeizaam. Tot Tapuah, het grote Israëlische verkeersknooppunt tussen hun zuid-noord en west-oost hoofdwegen middenin op de West Bank, is de weg bekend, zovaak gereden voor werk in Jenin en Tubas of met de familie. Het Tapuah kruispunt is volledig veranderd en we belanden plotseling op een supermoderne snelweg, die Hawara omzeilt en westelijk van Nablus naar het noorden en noordwesten van de West Bank gaat. Het levendige commerciële Hawara waar je daarvoor doorheen reed op weg naar Nablus is nu een spookstad, regelmatig aangevallen door kolonisten, brandende auto's, huizen en dode mensen achterlatend.

Onderweg word ik herinnerd aan mijn verbazing van 24 jaar geleden over de groene borden langs de weg, waar alleen maar Israëlische kolonies worden aangegeven, afgezien van grote steden als Nablus. Palestijnse stadjes en dorpen bestaan kennelijk niet, zouden er ook eigenlijk niet moeten zijn (volgens Israël).

Met dank aan de nieuwe snelweg, waar voorlopig Palestijnen nog gebruik van mogen maken, omzeilen we het beruchte checkpoint bij de zuidelijke ingang van Nablus, en rijden Nablus van het westen binnen, aan de hoge zuidelijke kant van de smalle vallei waar de oude historische stad in is geklemd. Deze oost-west vallei verbindt het westelijke van het oostelijke deel van de noordelijke West Bank, en was vroeger, sinds meer dan 2000 jaar een belangrijke karavaanroute. De bebouwing reikt nu steeds hoger de twee berghellingen op.

Bij haar tante praten we rustig met haar, en haar dochter en schoondochter, koffie, sweets in haar oude huis met prachtige originele vloertegels, geel en bruin. We gaan even naar het balkon en kijken van de noordkant uit over de Nablus vallei naar de hoog bebouwde zuidhelling. Ondertussen broemt er het hele bezoek, hinderlijk boven ons, een Israëlische drone; op zoek naar terroristische activiteit misschien? We rijden aan het eind van de middag terug naar Ramallah en 's avonds met onze twee dochters naar onze Dasha in Bir Zeit.

Vrijdag 26 december

Het wordt frisser, een storm is in aantocht, maar nog steeds zonnig, net genoeg voor een barbeque met het voltallige deel van de familie dat in Palestina woont.

Zondag 28 december

Vandaag terug naar het appartementje van mijn echtgenote in het familiehuis in Beitunya waar ook haar broer, woont met zijn gezin. Opnieuw de magische El Funoun voorstelling in Ramallah Municipality Theater Hall, waar we vanavond zijn heengegaan. Een wervelende storm van dans en muziek in traditionele gewaden en laarzen, met veel songs of resistance and revolt.

Maandag 29 december

Het stormt buiten, met veel regen, met vlagen van meer dan 90 km/uur. Op 800 meter kijken we hier, in Beitunya, uit over de westelijke Palestijnse bergen en de kustvlakte ten zuidoosten van Tel Aviv, nu verborgen door een zwaar laag wolkendek.

Op kraakheldere zonnige dagen kan je schepen voor de kust zien liggen, op de rede van Ashdood en Ashqalon, oude historische Palestijnse kuststeden. De storm raast door, en we denken aan al die bijna 2 miljoen mensen in Gaza, schuilend onder wegwaaiend karton en tentjes, temidden van hun verwoeste huizen en leven. Een kwadratische catastrofe, een nieuw dieptepunt in de 80 jaar durende Nakba. Met de zogenaamde peace deal (de eerste in 3000 jaar!) van Trump zou de genocide over zijn, althans in de westerse mainstream media.

Woensdag, 31 december

Laatste dag van dit turbulente jaar, waar we vrijwel elke dag worden geconfronteerd met magische valse verhalen, zoals afgelopen maandag de opgeklopte waarheid van Trump en Netanyahu die maar niet werkelijkheid wil worden.

Gisteren hoorden we dat a.s. zondag, 4 januari, de dag dat onze oudste dochter King Hussein Bridge over moet naar Amman om maandag morgen vroeg haar vliegtuig terug te halen, dicht is, alleen open voor pelgrims die naar Mecca gaan. Zaterdag is de brug altijd dicht, en vrijdag slechts een paar uur open in de morgen, dan vertrekken zou haar vakantie hier nog korter zou maken. Misschien kan ze met de VIP-service, 10* duurder, en gerund door Israëlische, Jordaanse en Palestijnse generaals, die er een fortuin mee verdienen. Vaak worden er drogredenen bedacht, een bomalarm, een Israëlische feestdag, pelgrims, zodat meer mensen wel met de VIP

mini-busjes de grens over moeten, de dag ervoor of erna. Misschien is het goedkoper haar ticket om te zetten naar een latere vlucht?

Gisteravond uitgenodigd door een eertijds beste studie vriendin aan Bir Zeit University en haar echtgenoot voor een dinner in een uitstekend visrestaurant. Het is er druk, de twee studievriendinnen, zijn zo blij elkaar weer gevonden te hebben. Zij en haar echtgenoot zijn 2 jaar geleden uit Gaza geëvacueerd. Hij was daar bekend als een onkreukbare advocaat. Hun huis en kantoor nu volledig verwoest en in puin. Maar wat een fijne mensen. We praten politiek en filosofisch met een van onze dochters. Over de PA, die alleen goed kan functioneren als het noodzakelijke evenwicht tussen wetgevende, judiciële en uitvoerende macht hersteld wordt. Nu ligt alle macht bij de president en een kleine klik om hem heen. Voor Hamas (zover ik zeker weet) is dat evenwicht van de drie machten een belangrijke voorwaarde, als onderdeel van een nationale consensus, om toegang te geven aan de PA tot Gaza als "*governing body*"; dat is al ver voor Oktober 2023 aangegeven door Hamas, en opnieuw als voorwaarde voor het recente "vredesakkoord". Deze werkelijkheid behoort niet tot de waarheid van Trump, Netanyahu en de huidige, met Israël collaborerende PA. We praten verder over muziektherapie, hoe mensen te helpen zichzelf te helpen, je eigen wil om te genezen, of over een groot obstakel heen te komen. En hij, zegt iets wat me zeer aanspreekt. Je kan mensen in vier categorieën onderscheiden: 1) mensen die weten, en weten dat ze het weten (zeldzaam); mensen die weten, maar niet weten dat ze het weten; 3) mensen die weten, maar niet weten dat ze het niet weten (te vermijden, vele politici en media owners); en 4) mensen die het niet weten en weten dat ze het niet weten. Ik denk aan het "politieke niet-debat" in het westen over Palestina-Israël. Wie valt in welke categorie?

Zaterdag 3 januari

2026 is begonnen, een nieuw jaar, dat vele nieuwe verrassingen belooft. Oude jaar werd woensdag avond met de hele familie gevierd in Beitunya, rustig thuis, spelletjes avond, en geen vuurwerk. Is er al genoeg om ons heen.

We aten gisteravond in een restaurant in Jifna, vlakbij Bir Zeit met een goede vriend en een van zijn tweelingdochters, klasgenootjes van onze jongste dochter. Hij heeft een meubelfabriekje, waar hij keukens, kasten deuren, etc. van hoge kwaliteit maakt. Onze keuken en deuren in ons huis in Bir Zeit zijn door hem gemaakt. Het ziet er goed gelukt, Italiaans af uit. We zijn sindsdien vrienden en hij nodigde ons uit in een restaurant hoog op een heuvel, uitkijkend op Jifna, een overwegend christelijk dorp, en op de tegenoverliggende helling Jalazon Camp, een refugie camp (geen tenten, maar goedkope bouw), voor mensen gevlucht in 1948 en 1967 voor de Israëlische terreur. Jalazon staat vaak in de vuurlijn, langs de noord-oostelijke uitvalsroute van Ramallah en vlakbij/tegenover een belangrijke Israëlische basis.

Hij vertelt over zijn bedrijf en de economie; zelf functioneert hij hoogstens op 10% van zijn normale omzet. De houding van veel mensen hier verandert niet ten goede, veel agressie, botheid, de gemakkelijheid en Arabische voorkomendheid lijkt verdwenen. Dit proces van verminderen van sociale cohesie lijkt begonnen te zijn na de Oslo-akkoorden, met de influx van de PA mensen uit Tunis. Met goede relaties met de top van de Palestijnse Autoriteit kom je ver, en kan je rijk worden. De big business sector doet daar volop in mee. Voor de meeste mensen echter is het economisch afzien. De keukens die hij gemaakt heeft voor iemand uit de hoogste

kringen en die boven het restaurant een villa met zwembad liet bouwen, zijn nog steeds niet betaald. Corruptie, met name in de hogere regionen en met big business wordt steeds erger. Het is algemeen bekend dat een nieuwe Mall, een groot winkelcentrum tussen Bir Zeit en Ramallah gefinancierd is met witgewassen drugsgeld. In het weekend is het er razend druk, en moet het verkeer worden omgeleid, terwijl verderop gewone winkels het loodje leggen bij gebrek aan klanten.

Zondag 4 januari

Mijn dochter en ons nichtje zijn vanmorgen vertrokken naar Amman. Op hoop van zegen. De brug is dicht voor gewone reizigers. Alleen duizenden pelgrims voor Mecca werden toegelaten door Israël + mensen die een VIP-service kunnen betalen (\$130 + bordertax €55 + andere taxi en buskosten). Yara kon niet anders gezien haar vlucht naar Istanbul maandagmorgen om 03:35. Ze hebben er 12 uur over gedaan. Eindeloos wachten, eerst aan de Palestijnse kant, daarna aan de Israëlische kant. De VIP mini-busjes en grote pelgrim bussen worden slechts een voor een de brug over de Jordaan sloot gestuurd. Ze hadden geluk, en kwamen als een na laatste VIP-bus de grens over, uit de grote Bantustan dat Palestina in werkelijkheid is.

Maandag 5 januari

Haar vlucht met Pegasus naar Istanbul gaat goed. Ze komt er 05:35 aan, op zoek naar haar doorgaande Pegasus vlucht naar Amsterdam. Helaas, vertraagd, vertraagd en verder vertraagd wegens de sneeuwval en ijstoestanden op Schiphol. Na een eindeloze stroom van app berichtjes over wat te doen en wat niet, komt 18:30 (Istanbul tijd) het berichtje dat ze "boarding" is, na 14 uur in de Souk van Sabiha Gokcen, de Pegasus thuishaven en tweede vlieghaven bij Istanbul. Intussen zijn zondag en maandag 1300 vluchten naar Schiphol vertraagd of afgelast. We zijn blij te horen dat ze door vrienden in Utrecht van Schiphol wordt opgehaald. Morgen kijken hoe ze in Enschede komt.

Dinsdag 6 januari

Ons volkstuintje op de Wageningse Eng ligt net als vrijwel heel Nederland onder een dun pak sneeuw. Mijn oudste dochter is na een reis van bijna 3 dagen, vandaag moe en uitgeput aangekomen in haar studenten huis in Enschede, waar huisgenoten voor haar kookten. En morgen haar lessen en opdrachten op Artez verder gaan. Hier in Bir Zeit is de wind gaan liggen, de regenbuien voorbij, met een heerlijk zonnetje en koffie op het terras kijken we uit over "onze" olijfgaarden vallei.

En worden opgeschrikt door granaat en geweervuur, aan de andere kant van de heuvel. Waarschijnlijk vanuit Bir Zeit University of verderop? Ook schoten (van Palestijnen?) aan onze kant van de helling. We krijgen onmiddellijk "live" bevestiging via sociale media, een Israëlische inval op de campus, waar 8000 studenten na de eindejaar vakantie hun studies weer oppakken. Tot dusver zijn twee studenten gewond geraakt, de Rode Halve Maan wordt niet toegelaten om ze naar een ziekenhuis te brengen en alle toegangspoorten tot de campus zijn afgesloten. De reden voor deze overval? Studenten hebben een solidariteitsactie georganiseerd voor vrijgelaten en gemartelde Palestijnse gevangenen, en omdat ze de film over Hind Rajab hebben vertoond, het vijfjarig meisje dat in Gaza met haar familie door een Israëlische tank werd vermoord. Dat zijn volgens Israël terroristische activiteiten. Het laatste nieuws laat weten dat er 41 studenten zijn beschoten en gewond geraakt. Mijn andere dochter was er de zaterdag ervoor met een daar studerende vriendin, om de sfeer op deze universiteit te proeven.

<https://aje.io/fgxjtd> Al Jazeera over de Raid on Bir Zeit University

Woensdag 7 januari

Een van de beste vriendinnen van mijn echtgenote (El Founoun, Bir Zeit University) belde op. Ze heeft een traditioneel Palestijns huis, alleen begane grond, met een groot stuk land er omheen, vol met olijf, amandel en andere fruitbomen, 30 bij elkaar. Pal onder de muur van een Israëlische kolonie aan de oostkant van El Bireh, zusterstad naast Ramallah. Ze kreeg gisteren te horen dat het Israëlische leger die dag langskomt om alle bomen uit te graven en af te voeren. De bomen zouden het zicht belemmeren op de omgeving, en je weet maar nooit wat voor terroristische activiteiten daardoor niet zichtbaar zijn. Wat een nonsens argument met al hun spyware.

Ze belt El Bireh Municipality Council op en die komen meteen met materiaal en mensen. Ze onderhandelt met de Israëli, en die gaan akkoord dat de bomen alleen afgezaagd, geknot worden. Als je dat doet, blijven ze in leven en komen ze na een tijd weer op met nieuwe loten. Echter, onder gewerschot, worden ze gedwongen de bomen vlak boven de grond af te zagen (op 30 of 50 cm mag niet). Of de bomen daardoor nog in leven blijven is zeer onzeker. Gewelddadige intimidatie. En je kan er niets tegen doen. Van de 30 bomen, mogen er een stuk of 5, vlak bij haar huis blijven staan. 60 jaar oud, in een paar uur verworden tot een hoop brandhout. Zinloos geweld en machtsmisbruik. Stel je voor dat een fruitteler zijn hele boomgaard moet omhakken. Nederland zou te klein zijn. De pro- Israëlische VVD, BBB, JA21, PVV en de Telegraaf zouden op hun kop staan.

Elke dag op de Palestijnse sociale media krijgen we de berichten van arbitrair zinloos geweld door Israëlische militairen en kolonisten. Mensen die overhoop worden geschoten, anderen ontvoerd (gearresteerd), zoals een jonge vrouw van 21, die per ongeluk glimlachte tijdens een inval in haar huis; als straf zit ze nu in administratieve detentie, zonder aanklacht of motief. En voor hoe lang? Steeds meer berichten over verkrachte Palestijnse gevangenen, vrouwen en mannen. Israël dat vandaag of gisteren het verzet en de bevolking in Gaza een ultimatum van twee maanden geeft: ontwapen of totale destructie. Het gaat maar door. En Europa, met zijn nog steeds koloniale mindset en verholen racisme, staat niet op, laat dit al zolang gebeuren, en begrijpt niet dat het hiermee al onze sociale, rechtsstatelijke en andere verworvenheden van onze vrije, liberale (in de juiste zin van het woord, vrijzinnig) democratieën te grabbel gooit. En daarmee onze eigen vrijheid en rechtvaardigheid.

Vrijdag 9 januari

Onze tweede dochter, vliegt nu van Amman directo naar Amsterdam. Alles redelijk op schema, en de kans groot dat ze vandaag met de trein in Maastricht aankomt. Gisteren kostte het haar 11 uur om de afstand van 85 km tussen Ramallah en Amman te overbruggen. Op de "gewone" manier, zonder de zeer kostbare, en vaak falende VIP-service. Veel gedrang aan de Palestijnse en Jordaanse kant, dat wel. Weer heel erg veel mensen, super gecontroleerd door de Israëli, die zorgen dat aan hun kant alles er prima en rustig uitziet. Bussen kunnen alleen weg van de Palestijnse kant na toestemming van Israël. Israël bepaald wanneer en hoeveel bussen uit Jordanië naar de Israëlische kant mogen komen om mensen van en naar Jordanië te brengen. Het kostte mijn dochter en haar twee reisgenoten hier en daar wat elleboog werk om in een bus te komen, en aan het eind van de dag werden 1500 mensen weer teruggestuurd naar de West Bank. Een corruptieschandaal rond de VIP-service met hooggeplaatste PA-functionarissen en big business is zich aan het uitbreiden. Verdienen aan andermans ellende schijnt de norm te worden.

Vandaag een goede dag met veel regen, nu nog niet erg hard. Dus goed voor de olijf en andere fruitbomen in het land. Vanmiddag storm en harde regen voorspeld. Gisteren en eergisteren 4 boompjes geplant in ons boomgaardje: Abrikoos, nectarine, mandarijn en passieflora, naast de drie rozen en twee jasmijn die in december al in de grond zijn gezet. De moestuinbedden staan vol met aardappels, doperwten, ui, sla, worteltjes, boem en andere kool.

Zaterdag 10 januari

Mijn tweede Palestijnse dochter is gisteren zonder verdere problemen in Maastricht aangekomen. Het stormt hier met erg veel regen, en overstromingen. Hoe moet dat in Gaza zijn?

Zaterdag 17 januari

Een week radiostilte. Ook vanwege andere schrijf acties. Het is hier nu aanmerkelijk kouder met 's nachts temperaturen rond de 5°C en overdag rond de 17°C, afwisselend dagen met (veel) regen en met een heerlijk zonnetje waarin we 's ochtends toch buiten van ons kopje koffie kunnen genieten. Ander schrijfwerk? Met anderen uit ons Landelijk Netwerk Palestina zijn we ingegaan op een uitnodiging voor een conferentie in februari in Den Haag over Palestijnse zelfbeschikking en soevereiniteit. Georganiseerd door het Institute for Social Studies (Erasmus Universiteit) en Bir Zeit University. Deadline voor abstracts was afgelopen donderdag.

Uitdagende onderwerpen. Onze papers proberen daar verschillende aspecten van te belichten:

Over de belangrijke rol van 'cultural en performing arts' in het Palestijnse verzet. Met een groepje van 6 LNPers over "Resistance or Terrorism" en mijn paper over de zo nodige dekolonisatie van de "coloured western mindsets" vanuit een Palestijns perspectief. "Werk" genoeg en daar heb ik nu ook wel wat tijd voor.

Zaterdag 17 januari

We moeten voorzichtig zijn met benzine tanken. Israël is de toelevering van benzine, diesel en gasflessen aan het afknijpen. Dus op tijd tanken en je gasfles laten vullen. Dat dat tot dusver nog niet echt gebeurde mag verbazend zijn. Meer bijzonder is dat tankstations sinds kort bij voorkeur per credit kaart betaald moeten worden. En in cash, hooguit 150 Israeli shekel (€40 ongeveer). Dit is nieuw en onderdeel van de Israëlische bezetting en intimidatiepraktijk. Hoe dat in elkaar zit werd ons eergisteren uitgelegd door een vriendin van de familie, die als consultant voor de Palestijnse Monetary Autoriteit werkt. De Palestijnse Autoriteit (PA) zit met een zeer groot overschot aan cash bankpapier, waar ze eigenlijk niets mee kunnen. Normaal wordt verzameld bankpapier regelmatig ingediend bij een Israëlische nationale bank, waar de PA elektronische shekels voor terugkrijgt, waarmee ze de grote nationale en internationale betalingen mee kunnen doen. Israël, echter, heeft bedacht, om veel minder cash shekels op te nemen en beperkt daarmee ernstig de PA om aan zijn financiële verplichtingen te voldoen, met alle consequenties van dien. Ook voor het betalen van salarissen aan ambtenaren, die nu vaak maar een deel krijgen of niets gedurende een paar maanden. Ook andere binnenlandse en buitenlandse crediteuren worden maar mondjesmaat betaald.

Kortom een hele keten van transacties die niet meer goed functioneert, en daarmee de toch al kwakkelende economie verder in het slop werkt. Economische blackmail en repressie. Tankstations hebben daarom liever geen cash betalingen, daar de PA die cash shekels ook niet wil. Met als resultaat dat verschillende tankstations nu gesloten zijn. En de bron van deze ellende, het in Israël moeten inruilen van cash voor elektronische shekels, was door Israël al bedacht als onderdeel van de Oslo akkoorden. Prima manier om de economie kraan gedeeltelijk of helemaal dicht te doen. Ho maar Palestijnse financiële soevereiniteit.

Zondag 18 januari

Onze laatste dag. Het is zonnig, fris maar warm genoeg voor koffie op het terras buiten. Onze gasfles voor de heater ging vanmorgen leeg. Hopelijk krijgen we vanmiddag nog een gevulde fles

(voor ons volgende bezoek). De krapte, of liever de onderbroken Israëlische toelevering is duidelijk. Inpakken, opruimen, nog wat perikelen.

Het laatste nieuws. De verdergaande gewelddadige annexatie van de West Bank, de nu slow motion maar nog steeds genocide in Gaza. Israël dat zoals gewoonlijk alle overeenkomsten aan zijn laars lapt. Het elke dag verder opschuiven van de zogenaamde gele grens, dichterbij de kust toe. De voortgaande "killing" van kinderen en gewone mensen, op de rand van bezwijken onder de regenstormen, de hulpgoederen die niet komen en de onmenselijke agressie van een rücksichtslose bezetter. En het gewapend verzet dat zich kalm houdt, wetend dat elke kleine misstap door Israël en het westen zal worden gezien als een daad van terreur en het schenden van het mythische vredesakkoord, de heldendaad van Trump, in alle hypocrisie ondersteund door het zo vrijheidslievende en rechtvaardige Europa.

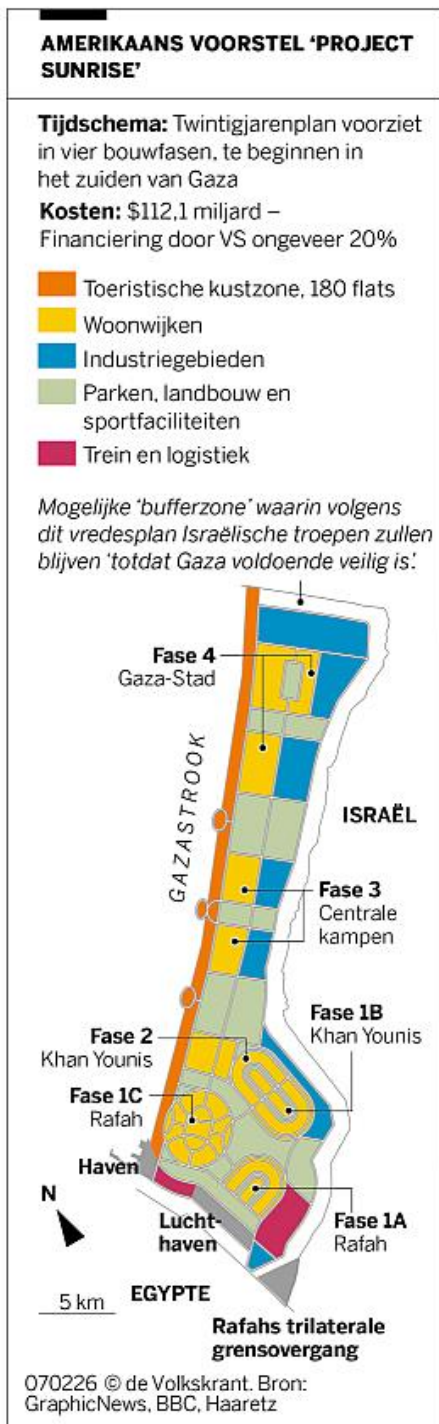
In de stad zijn mensen bezorgd over mogelijke uit koers rakende Iranese raketten. Anderen staan klaar om ze van de veelal platte daken toe te juichen. Zou het zover komen? Een Israëlische aanval op Iran, die de VS meesleept, is niet onmogelijk gezien de van zichzelf overtuigde oorlogstaal in Israël, van zowel regiem als oppositie. Iran wacht af, en zal niet de eerste zijn. Geprovoceerd door Israël zal de tegenaanval echter vernietigend zijn, in Israël (en misschien op legerbases van de VS). Veel destructiever dan de kleinschalige aanvallen op Israël en de VS-basis in Qatar in juni 2025. Beiden waren een berekend signaal van Iran aan Israël en de VS wat het zou kunnen doen. Israël was toen gedwongen om een staakt het vuren te vragen, daar zijn luchtafweer was uitgeput. De westerse media en (zelfs linkse) opinie staat intussen bol van de grove mensenrechtenschendingen door het Iraanse regime, de zeer begrijpelijke demonstraties tegen de zich nog verder verslechterende economische omstandigheden, en het "naderende" einde van dat theocratische regiem. Repressie en marteling is er zeker, net zoals in de meeste andere landen in deze regio, beheerst door dictators en in het zadel gehouden door de VS en de EU. Onvrede is groot in Iran. De westerse sancties en de corruptie, mede een gevolg van die sancties, zijn daar een belangrijke reden voor. De vreedzame protesten van de eerste paar dagen, werden beantwoord door de Iranese regering met een veelal luisterend oor. Daarna nam het geweld toe, van zowel gewelddadige onruststokers als van de Iranese overheid.

De Mossad zegt openlijk dat de onrusten door hen worden ondersteund en zullen leiden tot regimeverandering. Intussen is het weer kalmer in de meeste steden, na de massale demonstraties tegen anti-buitenlandse inmenging waar de westerse pers het liever niet over heeft. Yes, in Iran is ook een repressief regiem. Yes, er is veel onvrede, aangewakkerd door sancties en under-cover operaties. Echter, Iran is een van de oudste landen in de wereld met een trotse en zeer ontwikkelde bevolking, waar vrouwen een belangrijke stem hebben. Wanneer met rust gelaten zal het zelf zijn weg vinden en bepalen hoe het geregeerd wil worden. Buitenlandse inmenging, sancties, de nucleaire hetze en de grootsheid waanzin van Israël en de VS, zullen die processen alleen maar vertragen en het huidige repressieve regime versterken.

Na Iraq, Libanon, Libië, Sudan, Somalië en Syrië is het de beurt van Iran, als laatste onderdeel van het CLEAN BRAKE plan van Netanyahu (1996) en de neo-conservatieven in de opvolgende VS-regeringen. Een plan met vier doelen: creëren van chaos, onrust en verdeeldheid; onmogelijk maken van het Palestijnse verzet en ondersteuning daarvan in de landen van West Azië; de Groot-Israël ambitie van Nijl tot Eufraat; en Amerikaanse hegemonie over de regio, inclusief Iran.

Maandag 19 januari

De reis over de brug ging vlot. 6,5 uur voor minder dan 100 km 😊. 3 uur daarvan om bij de Palestijnse grenscontrole in Jericho te komen. Kost normaal niet meer dan een uur. Op verschillende plaatsen moesten we omrijden vanwege gesloten check-points. Jericho was volledig afgesloten vanwege een "high alert". Het gerucht ging dat er een gat zat in de zwaarbeveiligde "fence" tussen Jordanië en Israël/Palestina. Na de westelijke, noordelijke en oostelijke toegang tot Jericho geprobeerd te hebben (potdicht) bleek de sluiting van de zuidelijke toegang net te zijn opgeheven. Daarna ging het soepel. We waren rond 16:00 in Amman bij onze familie in Shmeisani.

We lezen ondertussen de berichten over de neokoloniale plannen voor Gaza, als nieuw mandaatgebied, nu niet onder de Britten maar de Amerikanen. "Project Sunrise: Een *"booming economic and Tourism Resort (for those who can afford it)"*. De twee belangrijkste adviseurs van de Vredes Raad en uitvoerende commissies zijn Israëliërs, zionisten en Real Estate Developers. Ze moeten een uitvoerende Palestijnse National Administrative Council voor 'restructuring government services en reconstruction' aansturen.

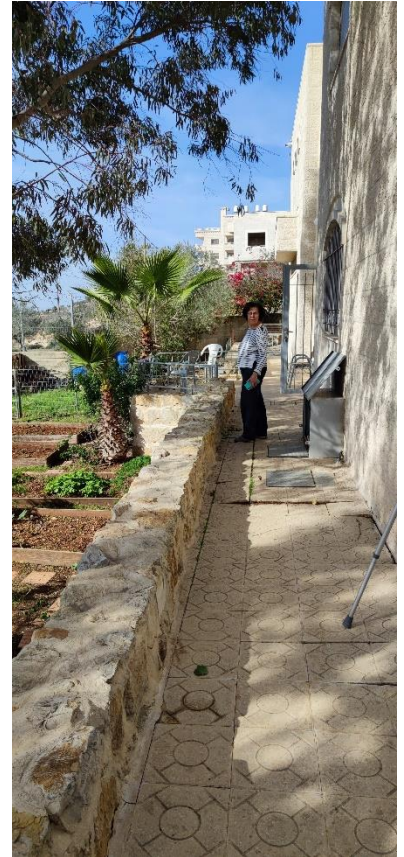
In de Vredes Raad en de ondersteunende comités die Trump bedacht heeft zit geen enkele Palestijn. Wat gaat hier gebeuren? Voor de gewapende Stabilisatie Macht hebben zich nog geen landen aangemeld. Het verzet wacht af, en de bevolking lijdt verder, maar is niet van plan op te rotten (lees: ethisch te worden gezuiverd). Het mag overduidelijk zijn, dat Israël gewoon verder wil gaan op de weg van destructie en toe-eigening. Met groot geweld en bombardementen lukte het niet, dan maar via de weg van diplomatieke leugens en de valse voorstelling van de "eindelijk" bereikte vrede. Palestina moet, zal en mag niet bestaan. En de VN vervangen door deze Vredes Raad onder eeuwig leiderschap van Trump c.s.

Dinsdag 20 januari

We zijn om 11:00 in een vliegtuig van *Royal Jordanian* gestapt. Geen vertraging. Om 14:30 ongeveer landen we in Brussel. En na een treinreis komen we hopelijk rond 20:00 aan in Ede-Wageningen. Terug naar ons Wageningse huis en het Hollandse leventje. We hadden graag veel langer willen blijven in ons huis in Bir Zeit.

Donderdag 22 januari

Thuis in Wageningen. Ik kijk uit het raam naar de grauwe lucht, de grijze straat en het monotone appartementenblok en mis de zon, het heldere licht en het uitzicht over de vallei met olijfboomgaarden beneden ons. Ook een verwarrende gewaarwording, wat doe ik hier. Al in de trein, waar alles functioneert, op tijd gaat. Mis je een trein, dan is er snel wel een andere. Dat mensen klagen als het een keertje misgaat, zoals de week ervoor met wat sneeuw en een beetje vorst, bevestigt slechts wat er verwacht wordt. De vanzelfsprekendheid waarmee iedereen in- en uitstapt, op weg naar wat dan ook. Altijd veilig, geen echt gevaar. Maar ook niet iemand even helpen met een zware koffer. Onze goed georganiseerde, tot in de puntjes met internet geplande activiteiten. En als dat even misgaat, dan is het behalve chaos, onacceptabel, ook vrijwel onoplosbaar. De tegenstelling is groot met het improviserende, de informele gang van zaken in de West Bank, waar je als je een leuke band hebt direct geholpen kan worden en niet een half uur in de telefoon wacht hoeft te zitten voor een afspraak volgende week. En waar je elk moment, op elke hoek in een levensbedreigende situatie kan belanden, of niet. Enfin, een nogal bevreemdende ervaring, deze overgang. Zo makkelijk, en tegelijk ingewikkeld, alles in Nederland is, is het niet overal, en zeker niet in Palestina.

Zaterdag 24 januari

Ik sluit mijn verslag en overpeinzingen af. Terugkijkend op deze twee maanden op de West Bank, in Palestina, waar ik me thuis voel. Ondanks alles, ondanks het mogelijke geweld om een onverwachte hoek, ondanks de onverschilligheid en de sociale desintegratie die zich voltrekt in een deel van de Palestijnse samenleving, ondanks het eigen bejag, de corruptie en het machtsmisbruik van een ander deel van die bevolking, dat huist in big business en de top van de PA, collaborerend met dit koloniale racistische regime dat Israël heet. Maar dankzij al die gastvrijheid, de fijnheid, de behulpzaamheid, de hartelijkheid, de saamhorigheid, de Palestijnse overtuiging dat het recht tenslotte aan hun kant staat, dat de wal, de “Rode Lijn” tenslotte het schip keert, ondanks het huidige bewijs van het tegendeel. Een plaats, een land wiens moed en Sumud het verdient ooit vrij te zijn. Ik ga gauw weer terug.

@@@@@@